

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1882.

ΑΡΙΘ. 172

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλήν τών τακτικών
άνταποκριτών, στέλλεται «η Έφημερίς
τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

» » » Έξωτερικῶ 2.»

Έν δόφ' Αίόλου άριθ. 39.

Σημείωσις. Σκοπεύοντες νά εξακολουθήσωμεν σερ-
ράν έρωτήσεων επί διαφόρων αντικειμένων, είδοποιούμεν τούσ
μικρούσ μας φίλουσ, ότι ένόσ μόνου λότου τό όνομα θά δη-
μοσιεύωμεν είσ εκάστην έρώτησιν, και τούτο διά κλήρου, αί
άποκρίσεισ δέ τού παρόντος φύλλου θά δημοσιευθούσ είσ τό
φύλλον τού 'Ιουνίου.

— Παρακαλούνται προσέτι οι λύται τών έν τῷ παραρτή-
ματι άνιγμάτων, γρίφων και άκροστιχίδων νά στέλλουσ αυτάσ
είσ χωριστόν χαρτίον και όχι ανάκατα μέ τά όποία αυτοί
στέλλουσ πρόσ δημοσιέυσιν. Άνω δέ τών 10 άραδών δέν δη-
μοσιεύεται τίποτε.

Πρακτικά έρωτήσεις.

Α΄. Περί άδρανείασ.

1. Έάν τις έφιπποσ τρέχη ταχέωσ, πρόσ ποίαν διεύθυνσιν
θά πέση, εάν ό ίπποσ αίφνης σταματήσει ;
2. Έάν τις ίσταται όρθιοσ είσ μίαν λέμβον, διατί όταν εκ-
κινήση ή λέμβοσ πίπτει είσ τά όπισθεν ;
3. Όταν τις κρατή είσ χείρασ ποτήριον ύδατοσ, ή άλλου
τινόσ ύγρου, διατί, όταν κινηθή ή σταματήσει αίφνιδίωσ, τό
ύγρον χύνεται ;
4. Διατί διωκόμενόσ τις κατά πόδα δύναται νά διεκφύγη
κάμνων στροφήν τινα ;
5. Διατί άμαξά τις κινδυνεύει ν' άνατραπή, όταν κάμπτη
γωνίαν τινά μέ όρμηήν ;
6. Διατί μετά τό μάζευμα τών πανίων πλοίου τινόσ
τό πλοίον εξακολουθεί νά κινήται ; και διατί μετά την άνοιξήν
αυτών άπαιτείται όλίγοσ καιρόσ νά κινήθη ;

— Μεγάλη εύτυχία είναι τό νά απολαμβάνη τις ό,τι έπι-
θυμεί άλλ' έτι μεγαλειτέρα τό νά μη έπιθυμηή ό,τι δέν έχει.

Η άνοιξις.

Ίδοϋ, ίδοϋ ή άνοιξις στην γήν μας ήλθε πάλιν
μέ δώρα άπειράριθμα, ώραία, θελκτικη΄
κι ή γή παιδρω΄ς έξύπνησε' τού χάρου την άγκάλην
παρήτησε και ήγήθησε στο έαρ τό γλυκό.

Ήλθεν.. ίδοϋ την έννοΰ από τόν ήλιόν της,
πού ρίπτει τάσ ακτίνάσ του θερμάσ και φωτεινάσ,
άπ' την σελήνην τήσ νυκτόσ, τό φώσ τό ήλαρόν της,
τού ούρανού τό αίθριον, τήσ γήσ τάσ καλλονάσ.

Άπό την αύραν τήσ αύγήσ που πνέει μ' ήσυχίαν
και τάθη τά μυρόπινα στενάζουσα φιλε΄,
άπ' τόν μικρόν κορυδαλόν που ψάλλει την πρωίαν,
την μέλισσαν, ήτισ βομβεί είσ άνθη εύθαλή.

Κ' ή χελιδών, ήτισ πετῶ άμέριμνοσ, τραχεία
και ψάλλει άσματα τερπνά μέ τόνον λιγυρόν,
ή πεταλούδα που γυρνῶ είσ τών άγρών τά ία
κι είσ φύλλον βάδου καθήται, ή κάλυκ' άνθηρόν.

Κι' αύτή τών δένδρων ή σκιά, τά ρόδα που άνθοϋσι,
τά διαυγή ρυάκια, τά κρίνα στην πηγήν,
ό ζωογόνοσ ζέφυροσ, τί άλλο μαρτυροϋσι,
ή ότι άνοιξις φαιδρά άνέτειλε στην γήν ;

Καλω΄σ μάσ ήλθεσ, άνοιξις, φαιδρω΄σ σε χαιρετώμεν
είκων τήσ ήλικίασ μας, στολιζουσα την γήν
όπως αύτή νέαν στολήν κι ήμεισ θά ένδυθώμεν,
την τών μεγίστων άρετών θείαν μαρμαρυγήν.

Έν Μιτυλήνη 1882.

Ε. Δ.